

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi powodów
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego
z dnia 21 grudnia 2011 r.,
w sprawie z powództwa M. D. i J. D.
przeciwko Gminie Miejskiej B.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli ewentualnie o ustalenie nieważności
umowy sprzedaży,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 stycznia 2013 r.,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) zasądza od M. D. i J. D. solidarnie na rzecz Gminy Miejskiej B. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

Powodowie M. D. i P. D. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego z dnia 21 grudnia 2011 r. oddalającego ich apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo przeciwko Gminie Miejskiej B. o zobowiązanie strony pozwanej do złożenia oświadczenia woli o zwrotnym przeniesieniu na nią własności określonej w pozwie nieruchomości, nabytej przez powodów od strony pozwanej umową notarialną z dnia 5 sierpnia 1991 r., ewentualnie o stwierdzenie nieważności tej umowy, jako sprzecznej z zasadami współżycia społecznego.

Zarzucili naruszenie art. 29 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (jedn. tekst: Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127 ze zm.) oraz art. 487 par.2 k.c. Stwierdzili, że wydanie zaskarżonego orzeczenia spowodowało wyrządzenie szkody poprzez utratę przez skarżących spodziewanych korzyści z tytułu niedoszłej umowy sprzedaży, mocą której skarżący przenieśliby z powrotem na Gminę Miejską B. prawo własności przedmiotowej nieruchomości. Wnieśli o stwierdzenie niezgodności z prawem opisanego wyżej prawomocnego wyroku i wskazali, że jego wzruszenie w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, gdyż brak jest podstaw materialnoprawnych do wznowienia postępowania i z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt. 3, 4 i 5 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt. 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt. 4) oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt. 5). Są to wymagania konstrukcyjne skargi, których brak powoduje jej odrzucenie, bez wzywania do ich uzupełnienia.

Skarga powodów nie spełnia powyższych wymagań.

Nie wskazano w niej przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że zaskarżony wyrok narusza określone przepisy prawa w sposób wskazany w skardze, gdyż to stwierdzenie stanowi spełnienie wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt.2 k.p.c., a więc przytoczenia podstaw skargi i nie jest tożsame z wymaganiem w pkt.3 wskazaniem przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny.

Nie zostało również uprawdopodobnione wyrządzenie szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Wymaga to bowiem - jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy – określenia wysokości, postaci i czasu powstania szkody oraz jej związku przyczynowego z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem, a także przedstawienia dowodów lub innych środków uwiarygodniających powstanie szkody (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, niepubl. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC/7-8/14). W rozpoznawanej skardze nie podano wysokości szkody, jej postaci, czasu powstania ani związku z wydaniem zaskarżonego wyroku, jak również nie przedstawiono żadnych dowodów lub innych środków mogących uprawdopodobnić powstanie szkody.

Nie wykazano również, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Jak wskazał Sąd Najwyższy, wymaga to wykazania, w drodze odrębnego, wyczerpującego i nie budzącego wątpliwości wyводу prawnego zawierającego analizę prawną przepisów dotyczących środków zaskarżenia, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych istniejących środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Konieczne jest zatem przeprowadzenie wyczerpującej analizy takich środków jak skarga kasacyjna, wznowienie postępowania czy powództwa przeciwegzekucyjne i wykazanie, poprzez przytoczenie wyczerpujących argumentów prawnych, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze tych środków nie było i nie jest możliwe (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r. I CNP 5/05, OSNC 2006/1/17, z dnia 23 stycznia 2009 r. I CNP 108/08 i z dnia 3 czerwca 2011 r. II CNP 14/11, niepubl.). Rozpoznawana skarga nie zawiera żadnej analizy ani argumentów w przedmiocie niemożności

skorzystania ze skargi kasacyjnej i skargi o wznowienie postępowania, jak również w ogóle nie odnosi się do możliwości wzruszenia wyroku w drodze powództw przeciwegzekucyjnych.

Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę, a na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1 i art. 424¹² k.p.c. zasądził od powodów na rzecz strony pozwanej zwrot kosztów postępowania związanych z wniesieniem odpowiedzi na skargę zawierającej wniosek o zasądzenie tych kosztów.